LIBRIS We know books

LIBRIS We know books

1

4

2

3

5

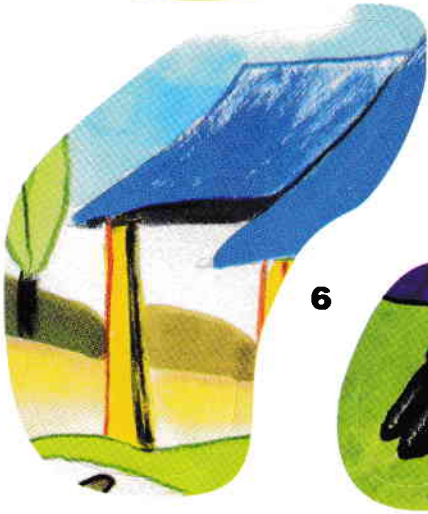
6

7

8

10

9

11

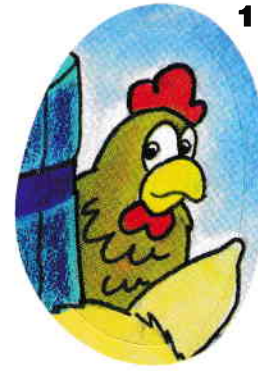
12

13

14

15

16

17

18

21

23

19

LIBRIS We know books

Şi cum ospăta el, buf! cade fără sine în groapa cu jăratic, căci scăuieşul de ceară s-a topit şi leasa de pe groapă nu era bine sprijinită: nici mai bine, nici mai rău, ca pentru cumătru.

Ei, ei! Acum scoate, lupe, ce-ai mâncat! Cu capra ți-ai pus în cârd? Capra ți-a venit de hac.

– Valeu, cumătră, talpele mele! Mă rog, scoate-mă, că-mi arde inima-n mine!

– Ba nu, cumătre; c-aşa mi-a ars şi mie inima după iezişorii mei! Lui Dumnezeu îi plac pui de cei mai tineri, mie însă-mi plac şi de işti mai bătrâni, numai să fie bine fripți; ştii colè, să treacă focul printr-înşii.

– Cumătră, mă pârlesc, ard de tot, mor, nu mă lăsa!

– Arzi, cumătre, mori, căci nici viu nu eşti bun! De-abiè i-a mai trece băietului istuia de spăriet, că mult păr îmi trebuia de la tine ca să-l afum! Ți-aduci aminte, dihanie răutăcioasă şi spurcată, când mi te-ai jurat pe părul tău? Şi bine mi-ai mâncat iezişorii!

– Mă ustură inima-n mine, cumătră! Mă rog, scoate-mă şi nu-ți mai face atâta osândă cu mine!

– Moarte pentru moarte, cumătre, arsură pentru arsură, că bine-o mai plesnişi dinioare cu cuvinte din scriptură.

După aceasta capra şi cu iedul au luat o căpiță de fân şi-au aruncat-o peste dânsul, în groapă, ca să se mai potolească focul... Apoi, la urma urmelor, năpădiră asupra lui şi-i mai trântiră în cap cu bolovani şi cu ce-au apucat până-l omorâră de tot. Şi aşa s-a păgubit sărmana capră şi de cei doi iezi, da şi de cumătru-său, lupul, păgubaşă a rămas, şi păgubaşă să fie!

Şi auzind caprele din vecinătate de una ca asta, tare le-a mai părut bine. Şi s-au adunat cu toatele la priveghi, şi unde nu s-au aşternut pe mâncate şi pe băute, veselindu-se împreună...

Şi eram şi eu acolo de față, şi-ndată după aceea am încălecat iute pe-o şa şi-am venit de v-am spus povestea aşa; şi-am mai încălecat pe-o roată şi v-am spus jitia toată; şi unde n-am mai încălecat şi pe-o căpşună, şi v-am spus, oameni buni, o mare şi gogonată minciună.

(Convorbiri literare, 1 decembrie 1875)

CAPRA CU TREI IEZI

de Ion Creangă

Era odată o capră care avea trei iezi. Iedul cel mare şi cu cel mijlociu dau prin băț de obraznici ce erau; iară cel mic era harnic şi cuminte. Vorba ceea: sunt cinci degete la o mână şi nu samănă toate unul cu altul.

Într-o zi, capra cheamă iezii de pe-afară şi le zice:

– Dragii mamei copilaşi, eu mă duc în pădure, ca să mai aduc ceva de-ale mâncării. Dar voi încuieți uşa după mine, ascultați unul de altul şi să nu cumva să deschideți până ce nu-ți auzi glasul meu. Când oi veni eu, am să vă dau de ştire, ca să mă cunoaşteți, ş-am să vă spun aşa:

Trei iezi cucuieți,
Uşa mamei descuieți.
Că mama v-aduce vouă:
Frunze-n buze,
Lapte-n țâțe,
Drob de sare
În spinare,
Mălăieş
În călcăieş,
Smoc de flori
Pe subsuori.

– Auzit-ați ce-am spus eu?

– Da, mămucă, ziseră iezii.

– Pot să am nădejde în voi?

– Să n-ai nicio grijă, mămucă, apucară cu gura înainte cei mai mari. Noi suntem odată băieți şi, ce-am vorbit odată, vorbit rămâne.

– Dacă-i aşa, apoi veniți să vă sărute mama! Dumnezeu să vă apere de cele răle şi mai rămâneți cu bine!